

[Carsten Raff.]

Ganske særligt lægger jeg vægt på, at de lokale myndigheder, der hidtil har været repræsenteret i fredningsarbejdet, som f. eks. amt og kommuner, bliver tilfredsstillende repræsenteret. Jeg tror altså ikke, man slipper for, når folketinget nu skal give bemyndigelse og tilsagn til foranstaltninger som de foreslåede, at oplyse tinget om, hvordan disse udvalg bliver sammensat. Det kan ikke være noget helt tilfældigt i hvert enkelt tilfælde.

Når vi nu alligevel skal ændre i naturfredningsloven, er det et spørgsmål, om man ikke skulle foretage et par rettelser med hensyn til spørgsmål, som nu og da melder sig under fredningssagerens behandling. Der er således ønsker fremme om en forenkling af sagernes gang. Jeg kan sige, at en forenkling ville være ganske sikker, hvis man ajourførte de beløb, som angiver grænsen for appel til overfredningsnævnet og for appel til de bevilgende myndigheder. Disse beløb er meget lave, idet de slet ikke er blevet ændret siden 1937, således at flere sager, som efter hensigten med 1937-loven skulle afgøres af underordnede instanser, nu må føres videre. Jeg tror, det var rigtigt at benytte lejligheden til at ajourføre de pågældende beløb.

Endelig er der et spørgsmål, vi har drøftet meget ofte i fredningsmyndighederne. Det er meget tit, man giver befolkningen adgang til et bestemt fredet område, men det er også meget tit, at befolkningen ikke aner, at den har adgang til dette område. Der ligger et kønt stykke terræn, og det er blevet åbnet, men ingen ved, at det er tilfældet. Det har stået i avisen, men f. eks. turisterne, der er fremmede på egnen, kan ikke finde ud af det. Man har i overfredningsnævnet forsøgt at få sat plakater eller skilte op — således som man f. eks. har gjort det ved de grønne stier — der kunne gøre opmærksom på forholdet, men det menes ikke, at der findes nogen hjemmel i naturfredningsloven til at gøre dette, og det menes i og for sig heller ikke, at statsministeriet har nogen kasse, som kan afholde udgiften hertil. Selv om dette, at man gør opmærksom på, at et terræn er blevet åbnet, måske kan gøre en fredning mere plagsom for den pågældende lodsejer, er det dog meningen med åbningen af terrænet, at det

skal kendes og benyttes. Derfor synes jeg, at vi i udvalget skulle drøfte nærmere, om man ikke skulle indføre en sådan hjemmel, således at loven bliver ajourført også på dette område.

Det har forbavset noget — men det er måske af egoistiske grunde — at overfredningsnævnet slet ikke har fået forelagt denne sag. Jeg sidder f. eks. i arbejdsministeriets ungdomsudvalg og arbejder med planerne for en ny ungdomsarbejdsløshedslov, og som noget rent selvfølgelig forelægges forslagene for dette udvalg, og dér er det dog i meget højere grad embedsmændene, der regerer. Her er der en fortrinlig hjælp fra statsministeriet, særlig er der den dygtige konsulent, som er tilknyttet fredningsarbejdet, men det er dog i høj grad overfredningsnævnet, som har med dette arbejde at gøre — det er 3 høje jurister og 4 folketingsmænd. Jeg synes, det havde været rimeligt, om man havde spurgt disse, der jo er fortrolige ned planlægning af fredninger, om, hvad de mente. Jeg rejser det spørgsmål, om man ikke fra folketingsudvalget eventuelt kunne få overbragt denne sag til overfredningsnævnet til udtalelse, så vi kunne få disse erfarne folks udtalelse om, hvordan bestemmelserne burde formes.

Jeg har med disse betragtninger ganske særligt villet understrege, at dette ikke er en nem eller ensidig sag, men skal i øvrigt tilsige en velvillig behandling af den tanke, der ligger til grund for det pågældende lovforslag.

Helge Larsen: Den adgang til at iværksætte fredningsplaner for et større område, som er det væsentlige i det foreliggende lovforslag, findes allerede i naturfredningsloven af 1937. Men der er for mig ikke tvivl om, at det er rigtigt og berettiget, at man nu ønsker at præcisere og nærmere udbygge reglerne for fredningsplaner. Trafikmidlernes udvikling, befolkningens øgede fritid, den voksende interesse for fritidslivet og samfundets vækst i øvrigt vil gøre naturområder, der hidtil ikke har været meget påagtede, tiltrækkende for bebyggelse og udnyttelse og rejse problemer, som det er nødvendigt at tage stilling til også ud fra et naturfredningssynspunkt og ud fra ønsket om at tilgodese almenhedens interesser, og jeg finder, at det foreliggende lovforslag er